Αποδαιμονοποίηση μέσω του Σιωνισμού: Ευρωπαϊκή Ακροδεξιά και Ισραήλ

Εδώ και περίπου 50 χρόνια, το μάντρα των φιλο-ισραηλινών δημοσιολόγων είναι ίδιο και απαράλλαχτο: η Αριστερά αποτελεί εκκολαπτήριο αντισημιτικών ιδεών. Από το άρθρο του πρώην υπουργού Εξωτερικών του Ισραήλ Αμπά Εμπάν στο περιοδικό *Congress Bi-Weekly* του Αμερικανικού Εβραϊκού Κογκρέσου το 1973, όπου ίσως για πρώτη φορά έγινε ρητή αναφορά στη θέση ότι «ο αντισιωνισμός είναι ο νέος αντισημιτισμός» και ότι «η Νέα Αριστερά είναι ο εμπνευστής και ο προπομπός του νέου αντισημιτισμού» (αναφερόμενος στα τότε ανερχόμενα κριτικά ρεύματα της αριστερής σκέψης), οι υποστηρικτές του Ισραήλ στη Δύση κρούουν το κώδωνα του κινδύνου για τον, υποτιθέμενο, «ολοένα και αυξανόμενο αντισημιτισμό της Αριστεράς».

Φυσικά, δεν υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος να πέσει ο οποιοσδήποτε στο επίπεδο όλων αυτών των δημοσιολόγων και να επιχειρηματολογήσει γιατί η Αριστερά δεν είναι αντισημιτική. Η πάλη ενάντια στον αντισημιτισμό, άλλωστε, είναι ταυτοτικό στοιχείο κάθε εκδοχής της Αριστεράς. Υπάρχει, όμως, κάτι το οποίο είναι πολύ πιο επικίνδυνο, πολύ πιο απειλητικό και στο οποίο κανείς εξ αυτών των δημοσιολόγων δεν θέλει να αναφερθεί, αναγνωρίζοντας τα στρατηγικά οφέλη, για τους ίδιους, που αυτό φέρει. Αυτό δεν είναι άλλο από το επιχειρούμενο ξέπλυμα της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς μέσω της «κολυμβήθρας του Σιλωάμ» της άνευ όρων υποστήριξης στο Ισραήλ.

Ενδεικτικό παράδειγμα είναι η αναφορά που συνέταξε η φιλο-ισραηλινή ADL (Anti-Defamation League ή Σύνδεσμος Κατά της Δυσφήμισης) σχετικά με τον «αριστερό αντισημιτισμό» στην Ευρώπη. Παραθέτοντας μια σειρά από case studies σχετικά με τις εκδηλώσεις «αντισημιτικών» θέσεων της Αριστεράς σε μια σειρά από ευρωπαϊκές χώρες (οι οποίες, σχεδόν στο σύνολό τους, σχετίζονται με τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστινίους), η πραγματική πρόθεση των συντακτών της γίνεται σαφής στην ενότητα για την Ισπανία. Στην Ισπανία, σύμφωνα με τους συντάκτες, η Δεξιά είναι αυτή που «προστατεύει απέναντι στον αντισημιτισμό» μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας, από τον πρώην πρωθυπουργό, ιδρυτή του Λαϊκού Κόμματος και, κατά το παρελθόν, φαλαγγιστή Χοσέ Μαρία Αθνάρ μέχρι το ακροδεξιό Vox και τον επικεφαλής του, Σαντιάγο Αβασκάλ, που υπερασπίζεται, σε κάθε περίπτωση, το Ισραήλ.

Φυσικά, οι συντάκτες της αναφοράς αυτής κλείνουν τα μάτια τους σε αναφορές του Αβασκάλ στη «reconquista», στην «ανακατάληψη», δηλαδή, της Ιβηρικής Χερσονήσου που πραγματοποίησαν τα χριστιανικά βασίλεια τον 15ο αιώνα έναντι των μουσουλμανικών και η οποία οδήγησε στον βίαιο

εκτοπισμό 200.000 Εβραίων από την Ισπανία το 1492 με το Διάταγμα της Αλάμπρας. Αναφορές οι οποίες υπονοούν τη νέα «ανακατάληψη» της Ισπανίας από τους μετανάστες και προαναγγέλλουν μαζικές απελάσεις σε περίπτωση που το Vox συμμετάσχει σε κυβερνητικό σχήμα. Φαίνεται ότι, για το Vox και τον Σαντιάγο Αβασκάλ, η βίαιη εκδίωξη εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων από την Ισπανία ήταν μία «χρυσή στιγμή» της ισπανικής ιστορίας που αξίζει να επαναληφθεί…

Συμπληρωματικά σε όλα αυτά, αξίζει να επισημανθεί ότι το ADL χαρακτήρισε το ναζιστικό χαιρετισμό του Ίλον Μασκ, κατά τη διάρκεια ομιλίας του μετά την ορκωμοσία του Ντόναλντ Τραμπ, απλά ως μία «αμήχανη χειρονομία» αντί για ναζιστικό χαιρετισμό, διασαφηνίζοντας ακόμα περισσότερο τις ιεραρχήσεις που θέτει ο αυτοαποκαλούμενος «Σύνδεσμος Κατά της Δυσφήμισης».

Όπως θα υποστηριχθεί σε αυτό το άρθρο, η ένθερμη υποστήριξη της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς προς το Ισραήλ δεν πηγάζει από κάποια υπεράσπιση των Εβραίων ή του Ιουδαϊσμού. Αντιθέτως, η υποστήριξη του Ισραήλ από την πλευρά της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς εξυπηρετεί μακροπρόθεσμους στόχους για την ίδια, αναγνωρίζοντας στη γενοκτονική πολιτική του κράτους του Ισραήλ μία αντανάκλαση του δικού της οράματος για μια εθνικά ομοιογενή Ευρώπη, προσαρτημένης στο άρμα του ιμπεριαλισμού, διατηρώντας, ταυτόχρονα, τις ίδιες αντισημιτικές και ρατσιστικές απόψεις.

Εδώ, θα δοθεί έμφαση σε δύο παραδείγματα της φιλο-ισραηλινής υποστήριξης από την πλευρά της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς: το παράδειγμα του λεπενικού Εθνικού Συναγερμού της Γαλλίας, για χρόνια υπόδειγμα του συνόλου των ακροδεξιών φορέων στην Ευρώπη σε μία χώρα-εργαστήριο για την παραγωγή πολιτικού λόγου (και, ειδικά, του ακροδεξιού) και το παράδειγμα του Κόμματος Ελευθερίας του Χερτ Βίλντερς στην Ολλανδία, το μεγαλύτερο κόμμα της χώρας, το οποίο αποτελεί κόμμα-ρυθμιστή του αστικού πολιτικού συστήματος και η ίδια η πολιτική του διαδρομή τεκμηριώνει τη σχέση Ακραίου Κέντρου-Ακροδεξιάς ως συγκοινωνούντων δοχείων. Φυσικά, υπάρχει πληθώρα πολλών άλλων παραδειγμάτων μέσα στην ευρωπαϊκή Ακροδεξιά, όπως εκείνο της Εναλλακτικής για τη Γερμανία ή του Κόμματος Ελευθερίας της Αυστρίας. Ωστόσο, μία ανάλυση για τις περιπτώσεις αυτές στις γερμανόφωνες χώρες θα μπορούσε να ενταχθεί σε μία συνολικότερη θεώρηση του γερμανικού Staatsräson, η οποία σχετίζεται άμεσα με τις διεργασίες στην Ακροδεξιά αυτών των χωρών. Παρ’ όλα αυτά, τόσο η γαλλική όσο και η ολλανδική περίπτωση μπορούν να παρουσιάσουν ενδιαφέρον όσον αφορά την προσπάθεια κανονικοποίησης της Ακροδεξιάς μέσω του φιλο-σιωνισμού της και εγείρουν ερωτήματα για την αντιμετώπισή της από την Αριστερά.

Σε μια Γαλλία που αλλάζει, ο Λεπενισμός σταθερά υπέρ όλων των γενοκτονιών

Για όσες και όσους έχουν μία, έστω στοιχειώδη, επαφή με τη γαλλική πολιτική σκηνή, το όνομα του Ζαν-Μαρί Λε Πεν ήταν ανέκαθεν ταυτόσημο με την έκφραση των πλέον αντισημιτικών θέσεων στην Ευρώπη μετά τον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο ίδιος ο Ζαν-Μαρί Λε Πεν έχει καταδικαστεί τουλάχιστον έξι φορές από τη γαλλική δικαιοσύνη για ρατσιστικά του σχόλια, μεταξύ αυτών και ξεκάθαρα αντισημιτικών σχολίων, όπως του περιβόητου σχολίου του για το ότι το Ολοκαύτωμα ήταν

«λεπτομέρεια της ιστορίας» και ότι, για τον ίδιο, σε καμία περίπτωση δεν εξοντώθηκαν περίπου 6 εκατομμύρια Εβραίοι από τους Ναζί.

Ακόμα και στις περιπτώσεις που ήθελε να αποφύγει τα δικαστήρια, χωρίς να κάνει εκπτώσεις στην αντισημιτική ρητορική, ήταν οι οπαδοί του που αναλάμβαναν να «βγάλουν το (μαύρο) φίδι από την τρύπα» για τον ίδιο. Όπως είχε υπενθυμίσει στο παρελθόν ο Ιός της Ελευθεροτυπίας, κατά τη διάρκεια συγκέντρωσής του στις 14 Οκτωβρίου 1984, ο Λε Πεν ενεπλάκη στον παρακάτω «διάλογο» με τους οπαδούς του, οι οποίοι είπαν όσα δεν μπορούσε να πει ο ίδιος από το βήμα για ορισμένους επιφανείς Γαλλοεβραίους:

ΛΕΠΕΝ: Μπαντιντέρ;

ΚΟΙΝΟ: Εβραίος!

ΛΕΠΕΝ: Λουστιγκέρ;

ΚΟΙΝΟ: Θάνατος στους Εβραίους!

ΛΕΠΕΝ: Μαντάμ Βέιλ;

ΚΟΙΝΟ: Στο κρεματόριο!

Από τότε, έχει κυλίσει πολύ νερό στο αυλάκι. Παρά τη διαγραφή του από τον Εθνικό Συναγερμό, το κόμμα που ίδρυσε τη δεκαετία του ’70 ως Εθνικό Μέτωπο ύστερα από απόφαση της κόρης του, Μαρίν Λε Πεν, ο ίδιος εργάστηκε μέχρι τον θάνατό του να «ξεπλύνει» την αντισημιτική εικόνα του ίδιου και του κόμματός του. Σε συνέντευξή του στην ισραηλινή ακροδεξιά και φιλοκυβερνητική εφημερίδα *Israel Hayom* (ιδιοκτησίας της οικογένειας του, εκλιπόντα, δισεκατομμυριούχου και μεγαλύτερου χρηματοδότη των εκστρατειών του Ντόναλντ Τραμπ. Σέλντον Έιντελσον), ο Λε Πεν, σε ερώτηση του δημοσιογράφου σχετικά με το αν παρακολουθεί τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή και στο Ισραήλ, ο ίδιος απάντησε:

«Φυσικά, με συμπάθεια για το μικρό έθνος που πολέμησε για την επιβίωση και την ύπαρξή του, και το οποίο κατάφερε να καταλάβει την προγονική του γη. Ήμουν πάντα περισσότερο φιλικός προς αυτό παρά εχθρικός. Πολέμησα δίπλα στους Ισραηλινούς στρατιώτες στον Πόλεμο του Σινά το 1956. Ήμουν μεταξύ των Γάλλων αλεξιπτωτιστών που έπεσαν με αλεξίπτωτο στη Διώρυγα του Σουέζ. Οι Ισραηλινοί ήρθαν από πίσω μας και κατέλαβαν το Σινά».

Αυτή η αποστροφή του Ζαν-Μαρί Λε Πεν υποδηλώνει τη «φαινομενική» στροφή της γαλλικής ακροδεξιάς από το αντισημιτικό της παρελθόν. «Φαινομενική» διότι αυτή η στροφή δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από μία απλή «λείανση των γωνιών» στις σκληρά αντισημιτικές δηλώσεις του πατρός Λε Πεν, εμμένοντας στην υποβάθμιση του Ολοκαυτώματος (και, ειδικά, των γαλλικών ευθυνών σε αυτό) και υιοθετώντας, ταυτόχρονα, την αναφανδόν υποστήριξη του κράτους του Ισραήλ ως προς την αντιμετώπιση των Παλαιστινίων (ως μετωνυμία για τους Μουσουλμάνους).

Το τελευταίο διάστημα, ο Εθνικός Συναγερμός και η Μαρίν Λε Πεν προσωπικά παρουσιάζονται ως οι

κύριοι υπερασπιστές της πολιτικής του Ισραήλ στη Γαλλία. Αμέσως μετά την 7η Οκτωβρίου, η Μαρίν Λε Πεν δήλωσε πως «συμβαίνει ό,τι χειρότερο, βλέπουμε πογκρόμ σε ισραηλινή γη, το οποίο προκαλείται από μία τρομοκρατική ομάδα με απερίγραπτη κτηνωδία… Πρέπει να επιτραπεί στο Ισραήλ να εξολοθρεύσει τη Χαμάς», με τον πρόεδρο του κόμματος Ζορντάν Μπαρντελά να προσθέτει ότι «ο Εθνικός Συναγερμός είναι, για πολλούς Γάλλους Εβραίους, μια ασπίδα μπροστά στην ισλαμική ιδεολογία». Ο Μπαρντελά εναντιώθηκε στην αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους διότι, κατά τη γνώμη του, αυτό θα συνιστούσε «αναγνώριση της τρομοκρατίας», ενώ, τον Μάρτιο του 2025, ο ίδιος επισκέφτηκε, μαζί με τη Μαριόν Μαρεσάλ, το Ισραήλ για να παραστεί στο Διεθνές Συνέδριο για την Καταπολέμηση του Αντισημιτισμού, διοργανωμένο από την κυβέρνηση του Ισραήλ και με τη συμμετοχή πληθώρας προσωπικοτήτων της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς, ύστερα από πρόσκληση του υπουργού Διασποράς και Καταπολέμησης του Αντισημιτισμού, Αμιχάι Σικλί.

Αν, όμως, ξύσει κανείς λίγο την επιφάνεια, θα δει ότι ο αντισημιτισμός είναι βαθιά ριζωμένος στον Εθνικό Συναγερμό. Ο Ζαν-Φρανσουά Ζαλκ, για μόλις τρεις ημέρες αρχηγός του Εθνικού Συναγερμού, αρνήθηκε τη χρήση του φονικού αερίου Zyklon-B στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, θεωρώντας την ως «πρακτικά αδύνατη». Ο Φρεντερίκ Μποκαλετί, βουλευτής του κόμματος, διατηρεί βιβλιοπωλείο στην Τουλόν που πουλάει ρατσιστικά βιβλία και βιβλία που προωθούν την άρνηση του Ολοκαυτώματος. Ο Νταβίντ Ρασλίν, δήμαρχος της Φρεζούς στη νοτιοανατολική Γαλλία και διευθυντής της προεκλογικής εκστρατείας της Μαρίν Λε Πεν το 2017, εμφανίζεται να χαιρετάει ναζιστικά μέσα από τη Μερσεντές του, «το αυτοκίνητο του Φύρερ», όπως λέει στο σχετικό βίντεο. Αυτά είναι λίγα, μόνο, από τα δείγματα γραφής που φανερώνουν τον συνεχιζόμενο αντισημιτισμό εντός του Εθνικού Συναγερμού.

Όλα αυτά, όμως, δεν εμποδίζουν τους διάφορους δημοσιολογούντες να χαιρετίζουν τη «στροφή» του κόμματος και να το βαφτίζουν «ανάχωμα στον αντισημιτισμό». Ο Ρισάρ Πρασκιέ, πρώην πρόεδρος του φιλο-ισραηλινού CRIF, δήλωσε ότι, παρ’ όλο «ανακατεύεται στο στομάχι» και μόνο στη σκέψη του να ψηφίσει κανείς τον Εθνικό Συναγερμό της Μαρίν Λε Πεν, εντούτοις χαιρετίζει την «άψογη συμπεριφορά» της, επισημαίνοντας ότι «δεν γίνεται τα παιδιά να θεωρούνται υπεύθυνα για τις πράξεις των γονιών τους». Ο φιλόσοφος Αλέν Φινκελκράουτ πήγε ένα βήμα παραπέρα, λέγοντας ότι σίγουρα θα σκεφτόταν να ψηφίσει τον Εθνικό Συναγερμό «αν χρειαζόταν να μπλοκαριστεί ο αντισημιτισμός της Ανυπότακτης Γαλλίας». Ο Σερζ Νταχάν, αντιπρόεδρος του CRIF, δήλωσε: «Οπότε ο αντισημιτισμός είναι αριστερόστροφος ή δεξιόστροφος; Εδώ χτίζεται γύρω από την ισλαμο-αριστερή συμμαχία». Ακόμα και ο Αμιχάι Σικλί δήλωσε ότι η Λε Πεν θα ήταν μία «εξαιρετική πρόεδρος της Γαλλίας», δίνοντάς της το χρίσμα από την πλευρά της κυβέρνησης Νετανιάχου.

Έχει ενδιαφέρον το πώς ο Εθνικός Συναγερμός και οι απολογητές του στο δημόσιο λόγο βαφτίζουν κάθε δήλωση υποστήριξης στον αγώνα των Παλαιστινίων και ενάντια στη γενοκτονία στη Γάζα ως «αντισημιτισμό», όπως ακόμα βάφτισαν ως αντισημιτική (!) και τη δήλωση του Ζαν-Λικ Μελανσόν ότι «ο εχθρός δεν είναι ο Μουσουλμάνος, αλλά ο χρηματιστής» και, την ίδια ώρα, κάνουν ότι δεν βλέπουν τον ξεκάθαρο αντισημιτισμό εντός της γαλλικής ακροδεξιάς. Μπροστά στην υπεράσπιση της

γενοκτονικής πολιτικής του κράτους του Ισραήλ στη Γάζα, όλα αυτά φαντάζουν λεπτομέρειες…

Νεοφιλελευθερισμός, ακροδεξιά και Ισραήλ: Η περίπτωση του Χερτ Βίλντερς

Η αποχώρηση του Κόμματος Ελευθερίας (PVV) του Χερτ Βίλντερς από τον κυβερνητικό συνασπισμό της Ολλανδίας, της 5ης μεγαλύτερης οικονομίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ύστερα από μόλις 11 μήνες ήταν σίγουρα ένα από τα πλέον αξιοσημείωτα γεγονότα των τελευταίων ημερών στην Ευρώπη. Το κόμμα Βίλντερς επικαλέστηκε τη μη-υιοθέτηση των δέκα σημείων για τη ραγδαία αυστηροποίηση του καθεστώτος ασύλου της Ολλανδίας ως λόγο για την αποχώρηση από την κυβέρνηση, γεγονός που οδήγησε στην προκήρυξη πρόωρων εκλογών για τις 29 Οκτωβρίου. Το αν αυτή η κίνηση του Βίλντερς ήταν ορθή για το κόμμα του θα κριθεί σε βάθος χρόνου. Σε κάθε περίπτωση, όμως, είναι συνεπής με όλη την πολιτική του διαδρομή για τη δαιμονοποίηση του Ισλάμ και, ταυτόχρονα, της άνευ όρων και ορίων υποστήριξης της πολιτικής του Ισραήλ ως «ανάχωμα απέναντι στο Ισλάμ».

Γεννημένος στο Φένλο της Λιμβουργίας, στον ολλανδικό νότο, ο Βίλντερς πήγε σε ηλικία 17 ετών στον ισραηλινό εποικισμό Τομέρ της Δυτικής Όχθης για εθελοντισμό. Ο ίδιος επικαλέστηκε αυτή την εμπειρία του, μαζί με τα ταξίδια του σε αραβικά κράτη (όπου παρατήρησε αυτό που ο ίδιος ανέφερε ως «έλλειμμα δημοκρατίας»), ως αυτή που διαμόρφωσε τις πολιτικές του απόψεις. Η πολιτική του πορεία ξεκίνησε από το νεοφιλελεύθερο Λαϊκό Κόμμα για την Ελευθερία και τη Δημοκρατία (VVD) ως σύμβουλος του αρχηγού του κόμματος (και, μετέπειτα Ευρωπαίου Επιτρόπου) Φριτς Μπόλκεσταϊν, γνωστός για τις αντεργατικές μεταρρυθμίσεις που προώθησε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

Με αφορμή τη στήριξη της ένταξης της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση από το VVD, ο Βίλντερς αποχώρησε από το κόμμα για να ιδρύσει το Κόμμα Ελευθερίας, με ολοένα και πιο έντονη ισλαμοφοβική ρητορεία. Η «ισλαμική εισβολή», το «τσουνάμι ισλαμοποίησης», «το Κοράνι ως το νέο *Mein Kampf*» και ο «Μωάμεθ ως διάβολος» είναι λίγα μόνο από τα παραδείγματα των όσων είπε. Αυτή η ρητορεία, η οποία αναπαράγεται με τον πλέον γλαφυρό τρόπο στο μικρού μήκους ντοκιμαντέρ “Fitna” που γύρισε, ήταν που τον οδήγησε σε δίκη για ρητορική μίσους το 2008, στην οποία εν τέλει αθωώθηκε. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι το αμερικανικό ακροδεξιό και φιλο-ισραηλινό think tank Middle East Forum ενίσχυσε οικονομικά τον Βίλντερς για τα δικαστικά έξοδα.

Αυτή η δίκη έμελλε να εκτοξεύσει τη δημοτικότητα του Χερτ Βίλντερς: από τις 9 έδρες που είχε κερδίσει στις πρώτες εκλογές που συμμετείχε το 2006 (από σύνολο 150 εδρών), το PVV έφτασε να κερδίζει 24 έδρες στις εκλογές του 2010, δίνοντας ψήφο εμπιστοσύνης στην πρώτη κυβέρνηση του νεοφιλελεύθερου, προερχόμενου από το VVD, Μαρκ Ρούτε. Το PVV αποχώρησε από την κυβέρνηση δύο χρόνια μετά, με αφορμή την πολιτική της ολλανδικής κυβέρνησης για την ευρωπαϊκή κρίση χρέους, όμως ο κύβος ερρίφθη: το PVV και ο Χερτ Βίλντερς ήρθαν για να μείνουν. Το Νοέμβριο του 2023, με τον πόλεμο του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας να έχει μόλις ξεκινήσει, το PVV γίνεται για πρώτη φορά το μεγαλύτερο κόμμα της Ολλανδίας, κερδίζοντας 37 έδρες και συμμετέχοντας στη, μέχρι πρότινος, κυβέρνηση υπό τον Ντικ Σχόοφ.

Η συγκυρία κατά την οποία το κόμμα του Χερτ Βίλντερς κέρδισε τις ολλανδικές εκλογές έμελλε να αποκαλύψει με ακόμα πιο ξεκάθαρο τρόπο τις θέσεις του υπέρ του Ισραήλ. Οι παρακάτω δηλώσεις που πραγματοποίησε στο Τελ Αβίβ το 2010 και οι οποίες έχουν αναπαραχθεί πολλές φορές παραλλαγμένες συνοψίζουν με τον πλέον γλαφυρό τρόπο το σύνολο των θέσεών του για την αντιμετώπιση των Παλαιστινίων, υπέρ του σιωνιστικού εγχειρήματος για την οριστική εκδίωξή τους από τα εδάφη τους:

Για χάρη της επιβίωσής του, το Ισραήλ χρειάζεται σύνορα που να μπορούν να αμυνθούν. Μία χώρα με πλάτος μόλις 15 χιλιομέτρων είναι αδύνατο να αμυνθεί. Αυτός είναι ο στρατηγικός λόγος γιατί οι Εβραίοι χρειάζεται να εποικίσουν την Ιουδαία και τη Σαμάρεια (σ.σ. η Δυτική Όχθη). Το Ισλάμ δεν απειλεί μόνο το Ισραήλ. Το Ισλάμ απειλεί όλο τον κόσμο. Χωρίς την Ιουδαία και τη Σαμάρεια, το Ισραήλ δεν μπορεί να προστατέψει την Ιερουσαλήμ. Το μέλλον του κόσμου εξαρτάται από την Ιερουσαλήμ. Αν πέσει η Ιερουσαλήμ, η Αθήνα και η Ρώμη –και το Παρίσι, το Λονδίνο και η Ουάσινγκτον– θα ακολουθήσουν. Επομένως, η Ιερουσαλήμ είναι το κεντρικό μέτωπο που προστατεύει τον κοινό μας πολιτισμό. Όταν η σημαία του Ισραήλ πάψει να υψώνεται πάνω από τα τείχη της Ιερουσαλήμ, η Δύση δεν θα μπορεί να είναι πλέον προσιτή. Ο κόσμος πρέπει να αναγνωρίσει ότι υπάρχει ένα ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος από το 1946, το Βασίλειο της Ιορδανίας.

Για τον Βίλντερς, η παλαιστινιακή εθνική ταυτότητα δεν υπάρχει, αναπαράγοντας το γνωστό απόφθεγμα της Γκόλντα Μέιρ ότι «δεν υπάρχουν οι Παλαιστίνιοι». Οι Παλαιστίνοι θα πρέπει να μετεγκατασταθούν στην Ιορδανία. Οι παράνομοι, σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, ισραηλινοί εποικισμοί είναι θεμιτοί και αναγκαίοι για την άμυνα του Ισραήλ. Και, φυσικά, ο γνωστός αφορισμός που αναπαράγεται από τον Μπενιαμίν Νετανιάχου και το σύνολο των υποστηρικτών του στις δύο πλευρές του Ατλαντικού: Το Ισραήλ είναι το τελευταίο προπύργιο του δυτικού πολιτισμού απέναντι στους «βαρβάρους» Μουσουλμάνους.

Σε αντίθεση με την περίπτωση του Εθνικού Συναγερμού στη Γαλλία, ο Χερτ Βίλντερς δεν φέρει, φαινομενικά τουλάχιστον, τα «βαρίδια» του χοντροκομμένου αντισημιτισμού του Ζαν-Μαρί Λε Πεν ή του πάντα παρόντα αντισημιτισμού ακόμα και μετά τη διαγραφή του από το κόμμα που ίδρυσε. Άλλωστε, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ο ίδιος ο Βίλντερς ξεκίνησε την πολιτική του διαδρομή από τον νεοφιλελεύθερο χώρο. Αυτό, όμως, δεν τον εμποδίζει από το να συνάπτει στρατηγικές συμμαχίες με κόμματα και προσωπικότητες του ακροδεξιού χώρου, με ξεκάθαρο αντισημιτικό παρελθόν.

Η προσέγγισή του με τα υπόλοιπα κόμματα της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς, όπως, μεταξύ άλλων, του Εθνικού Συναγερμού φανερώνει, εν τέλει, μία ανοχή στον αντισημιτισμό. Ο ίδιος έσπευσε να δηλώσει την υποστήριξή του στο Κόμμα Ελευθερίας της Αυστρίας το 2013, ενόψει των εθνικών εκλογών εκείνης της χρονιάς, παρά το γεγονός ότι ο αρχηγός του Χάιντς-Κρίστιαν Στράχε έχει πολλές φορές εκφράσει αντισημιτικές θέσεις, όπως η αναδημοσίευση σχετικού σκίτσου. Παρ’ όλα αυτά, εντός του ίδιου του κόμματος έχουν εκδηλωθεί τέτοιες θέσεις. Το 2017, ο επικεφαλής του κόμματος στο δημοτικό συμβούλιο του Ρότερνταμ, Γκέζα Χέγκεντους, εξέφρασε τη συμπάθειά του στον Αμερικανό

αρνητή του Ολοκαυτώματος Ντέιβιντ Ίρβινγκ. Κατά τη διάρκεια προεκλογικής συγκέντρωσης του κόμματος ενόψει των δημοτικών εκλογών του Ρότερνταμ το 2018, στην οποία συμμετείχε και ο αρχηγός του βελγικού ακροδεξιού κόμματος Φλαμανδικό Συμφέρον (Vlaams Belang) Φίλιπ ντε Βίντερ, μέρος των συγκεντρωμένων έφερε την περιβόητη Prinsenvlag, μία σημαία η οποία έχει συνδεθεί με τη δοσιλογική NSB κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και σήμερα χρησιμοποιείται κατά κόρον από νεοναζιστικές οργανώσεις της Ολλανδίας.

Το φαινόμενο Βίλντερς είναι κλασική περίπτωση σύνδεσης της θεώρησης του Ισραήλ ως υποδείγματος για την ευρωπαϊκή Ακροδεξιά. Από το Ισραήλ ως τελευταία γραμμή άμυνας έναντι του Ισλάμ μέχρι την αντιμετώπιση του Ισραήλ ως πηγή έμπνευσης για την καταστολή (χαρακτηριστικό παράδειγμα η θέση του Βίλντερς για υιοθέτηση του μέτρου της διοικητικής κράτησης, δηλαδή της κράτησης χωρίς δίκη, στα πρότυπα του Ισραήλ), είναι εμφανής η σύνδεση Σιωνισμού-αντιμεταναστευτικής ρητορείας. Άλλωστε, και η αφήγηση περί «εισαγόμενου αντισημιτισμού», με αφορμή τα επεισόδια με τους οπαδούς της Μακάμπι Τελ Αβίβ στο Άμστερνταμ το Νοέμβριο του 2024, είναι, αναμφισβήτητα, μία πολιτική συμβολή του Κόμματος για την Ελευθερία που έχει γίνει κτήμα και από πολλά άλλα κόμματα. Το Ισραήλ, ως νέοι Σταυροφόροι, έχει στο πλευρό του την ευρωπαϊκή Ακροδεξιά.

Αντί επιλόγου: Η Αριστερά ενάντια στο ρατσισμό και στις γενοκτονίες

Όπως αναφέρθηκε και στην αρχή αυτού του κειμένου, η άνευ όρων υποστήριξη στο Ισραήλ έχει ιδωθεί ως «κολυμβήθρα του Σιλωάμ» για τη νομιμοποίηση της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς. Έγινε προσπάθεια να αναλυθούν εκτενώς δύο τέτοιες περιπτώσεις, όμως δεν είναι οι μόνες. Όταν ο Μάκης Βορίδης και ο Άδωνις Γεωργιάδης, κεντρικά στελέχη της κυβέρνησης Μητσοτάκη που κάποτε έδιναν αγώνες για έναν κόσμο χωρίς Εβραίους και προωθούσαν πάμπολλες αντισημιτικές θεωρίες που οδήγησαν σε σφαγές και εκτοπισμούς, με αποκορύφωμα το Ολοκαύτωμα, ξαφνικά εμφανίζονται εν μία νυκτί ως υπέρμαχοι των Εβραίων και του Ισραήλ, κάτι τέτοιο κινεί εύλογα υποψίες για τα πραγματικά τους κίνητρα. Όπως φαίνεται, αυτή είναι η πάγια τακτική όλων των ευρωπαίων Ακροδεξιών. Η ευρωπαϊκή Ακροδεξιά δεν είναι, σε καμία περίπτωση, φιλο-σημιτική. Απλά βλέπει το Ισραήλ ως αντανάκλαση του οράματός της για μια εθνικά ομοιογενή Ευρώπη, μία Ευρώπη-φρούριο, μία Ευρώπη η οποία θα θυσιάσει τη ριζοσπαστική ιστορική παρακαταθήκη στο βωμό του γεωπολιτικού κυνισμού, όπως βλέπουμε στην εν εξελίξει γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα.

Η Αριστερά οφείλει να μη μείνει εκτός. Η πάλη ενάντια στον αντισημιτισμό, στην ισλαμοφοβία και στον ρατσισμό, όπως και στον ιμπεριαλισμό, είναι εκ των ων ουκ άνευ. Απέναντι σε αυτούς που ονειρεύονται νέες σφαγές και νέες γενοκτονίες, η αλληλεγγύη. Άλλωστε, η κληρονομιά αυτών που λευτέρωσαν το Άουσβιτς, έκλεισαν τα κρεματόρια και διέσωσαν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια δεν γίνεται να μείνει πίσω. Η ακροδεξιά υποκρισία δεν μπορεί να ξαναγράψει την ιστορία.